

ОКОЛО ОДРИНЪ.

Късно прѣзъ нощта полкътъ получи бърза заповѣдь за походъ. Около Одринъ ставаше нѣщо, което знаеха само въ щаба на армията. Но то се разбираше отъ тайнитѣ движения на войски и отъ усилената работа на турскитѣ проектиори.

Нощта бѣше глуха и тъмна. Небето се забуляше отъ нѣкакъвъ тежъкъ и неподвиженъ мракъ и отъ изтекъ подухваше студено. Понѣкога на хоризонта къмъ Одринъ свѣт-каше и послѣ се чуваше глухъ топовенъ гърмежъ.

Капитанъ Меркезовъ вървѣше съ своята рота напредъ — бѣха му дали заповѣдь да охранва полка. Далечно напредъ и въ страни се щураха като призрази войници отъ неговата рота. Нему ставаше дори смѣшно при мисълта, че тия войници сега пазятъ ротата отъ опасностъ. Нѣколко нощи наредъ тѣ не бѣха спали и едвамъ се мъкнѣха отъ умора. Нали и той, макаръ по-младъ отъ тия резервисти, бѣше също тъй уморенъ. „Страхъ лозе пази“ каза той на ума си и недовѣрчиво поклати глава. Умотанъ въ дълга черна мушама той едвамъ влачеше изъ влажнитѣ ниви своитѣ тежки чизми. Понѣкога очитѣ му се прѣмръжваха отъ умора и въ мрака на нощта се мѣркаха прѣдъ него такива чудни фигури. Слѣдъ него кретаха търпеливо и покорно останалитѣ войници. Може би стотниятъ пѣтъ той слушаше тѣхнитѣ тихи и сънливи разговори. И все пакъ не можеше да отклони вниманието си отъ тия разговори. Откакъ почна обсадата на Одринъ тѣ като че бѣха станали нѣщо нераздѣлно отъ живота му.

— Да му се не видѣ, все обикаляме и нѣма свършване! изпъшка нѣкой уморено.

— Ами, какво да се прави? отвърна другъ.

— Какво ли, напредъ и това си е.... Не виждашъ ли, турчинътъ се окопалъ и не мърда, а ние само обикаляме. Напредъ, нѣма какво да му мислимъ.... То се знае, ще паднатъ хора, но тъй се върше работа. Сухъ рибаръ риба не яде!

— Санкимъ, тъй е....

— Я, гледайте си работа, на свѣта всичко има край! намѣся се даскалътъ.

Ониа двамата млъкнаха.